

ผลการจัดประสบการณ์การเล่นพื้นบ้านไทยเพื่อส่งเสริมพฤติกรรม
ทางสังคมสำหรับเด็กปฐมวัย

The Effect of the Experience of Thai Folk Games Promote Social
Behavior for Early Childhood

ณัฐพร ศิริเรือง¹ คันธรส ภาพล²

Nutthporn Sirirueang, Khantharot Papol

บทคัดย่อ (Abstract)

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย 1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดประสบการณ์การเล่นพื้นบ้านไทย 2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัย โดยจำแนกเป็นรายด้าน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ เด็กปฐมวัยชาย-หญิง อายุ 5-6 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาลที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี จำนวน 24 คน ใช้เวลาในการวิจัย 12 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ประกอบด้วย แผนการจัดประสบการณ์การเล่นพื้นบ้านไทย และแบบสังเกตพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยการวิจัยนี้ใช้แบบแผนการทดลองแบบกลุ่มเดียวที่มีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที่ ผลการวิจัย พบว่า 1) เด็กปฐมวัยมีพฤติกรรมทางสังคมหลังการจัดประสบการณ์การเล่นพื้นบ้าน สูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัย หลังการจัดประสบการณ์ โดยจำแนกเป็นรายด้าน พบว่า พฤติกรรมด้านการควบคุมตนเองมีค่าเฉลี่ยคิดเป็น 7.88 ($\bar{X}=7.88$) พฤติกรรมด้านการช่วยเหลือ มีค่าเฉลี่ยคิดเป็น 7.83 ($\bar{X}=7.83$) และ พฤติกรรมด้านความร่วมมือมีค่าเฉลี่ยคิดเป็น 7.83 ($\bar{X}=7.83$) ตามลำดับ

คำสำคัญ (Keywords): การเล่นพื้นบ้านไทย; พฤติกรรมทางสังคม; เด็กปฐมวัย

Received: 2021-05-17 Revised: 2021-07-18 Accepted: 2021-07-19

¹ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ Bachelor of Education Program in Early Childhood, Faculty of Education, Valaya Alongkorn Rajabhat University Under the Royal Patronage

² คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ Bachelor of Education Program in Early Childhood, Faculty of Education, Valaya Alongkorn Rajabhat University Under The Royal Patronage, Corresponding author email: kxantharot@vru.ac.th

Abstract

The purpose of this research 1. to study the social behavior of early childhood children before and after organizing a Thai folk play experience. 2. To compare the social behavior of early childhood, classified by each aspect. The sample group used in this research is male and female preschool children aged 5-6 who are studying in Kindergarten Level 2, Semester 2, Academic Year 2020. The School of Valaya Alongkorn Rajabhat University Under royal patronage Khlong Luang District Pathumthani Province, 24 people. It took 12 weeks to research. The tools used in this research include Traditional Thai Games Experience Plan And the observational social behavior model of early childhood. This research uses a single group of experimental patterns that are tested before and after the experiment. Data analysis by finding averages Standard deviation and independent sample t-test. The results show that 1) Early childhood had higher social behavior after a local play experience than before the experience. With statistical significance at the .05 level. 2) The results of comparison of early childhood social behavior. It was found that the self-control behavior had the mean of 7.91 ($\bar{X}$ = 7.88), and the assistance behavior was the mean. 5.87 ($\bar{X}$ = 7.83), the cooperation behavior was 7.75 ($\bar{X}$ = 7.83), respectively.

Keyword: Thai folk games; Social Behavior; Early Childhood

บทนำ (Introduction)

การจัดการศึกษาในระดับปฐมวัย เป็นการจัดการศึกษาระดับเริ่มแรกที่มีความสำคัญมาก เนื่องจากเด็กปฐมวัย คือวัยเริ่มต้นของชีวิต ตั้งแต่แรกเกิดจนถึง 6 ปี จัดได้ว่าเป็นระยะที่สำคัญที่สุดของชีวิต สามารถเรียกได้ว่าเป็นช่วงโอกาสทองของชีวิต เพราะการวางรากฐานที่มั่นคงส่งผลให้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพในวันข้างหน้า (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560) การเรียนการสอนของเด็กในระดับปฐมวัยมักมาจากการเล่นซึ่งเป็นสิ่งสำคัญสำหรับเด็ก จนมีคำกล่าวว่า การเล่นเปรียบเสมือนการทำงานของเด็ก เมื่อเด็กได้เล่นเขาจะแสดงออกถึงพฤติกรรมต่าง ๆ อันเป็นความสามารถที่มีอยู่ในตัว เช่น ความสามารถในการใช้ความคิด การใช้ภาษา การเคลื่อนไหวร่างกาย การแสดงออกทางอารมณ์-จิตใจ และปรับให้เข้ากับสังคม ชุมชนและสิ่งแวดล้อม (นิชรา ชนะพาล, 2551) ในชีวิตประจำวันคนเราต้องร่วมมือกับผู้อื่นในการทำงาน ติดต่อชุมชน ช่วยเหลือผู้อื่นให้ประสบความสำเร็จ ยอมรับความช่วยเหลือความคิดเห็นของผู้อื่น ซึ่งพฤติกรรมทางสังคมเหล่านี้จะสามารถพัฒนาได้โดยผ่านกิจกรรมการจัดประสบการณ์หรือการจัดกิจกรรม การทำงานร่วมกับผู้อื่น พฤติกรรมทางสังคมจึงถือเป็นหัวใจสำคัญของการดำรงชีวิต (พัชรี ผลโยธิน 2540 อ้างถึงใน อนุพันธ์ พูลเพิ่ม, 2551) ซึ่งการปลูกฝังพฤติกรรมทางสังคมโดยให้เด็กมีพฤติกรรมทางสังคมด้านการร่วมมือ การแบ่งปัน และการช่วยเหลือ โดยผ่านการเล่นและเชื่อว่าการเล่นมีศักยภาพอย่างมากที่จะช่วยให้

เด็กได้เรียนรู้เกี่ยวกับตนเองและผู้อื่น ตลอดจนการเรียนรู้เพื่อที่จะอยู่ในสภาพแวดล้อมได้อย่างมีระ
 สัมภาพ ดังนั้นการเล่น การทำกิจกรรมร่วมกันเป็นกลุ่ม หรือร่วมกับผู้อื่นจึงเป็นสื่อกลางในการ
 พัฒนาการเรียนรู้และปรับพฤติกรรมทางสังคมได้ดี ออร์ลิก (Orlick, 1979) การส่งเสริมให้เด็กได้
 เรียนรู้และพัฒนา พัฒนาการทางสังคมมีด้วยกันหลากหลายรูปแบบ เยาวนุช ทานาม (2557) หนึ่งใน
 นั้นคือการละเล่นพื้นบ้านไทย การละเล่นเป็นกิจกรรมที่สืบทอดกันมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน
 เป็นกิจกรรมที่เด็กเล่นเพื่อความสนุกสนาน เพลิดเพลิน เป็นเครื่องหมายที่แสดงออกถึงการรวมกลุ่ม
 รวมตัว และการทำกิจกรรมร่วมกัน อีกทั้งการละเล่นพื้นบ้านไทย ยังเป็นกิจกรรมที่พัฒนาทักษะ
 กระบวนการการเรียนรู้และการพัฒนาการของเด็กปฐมวัยด้วย

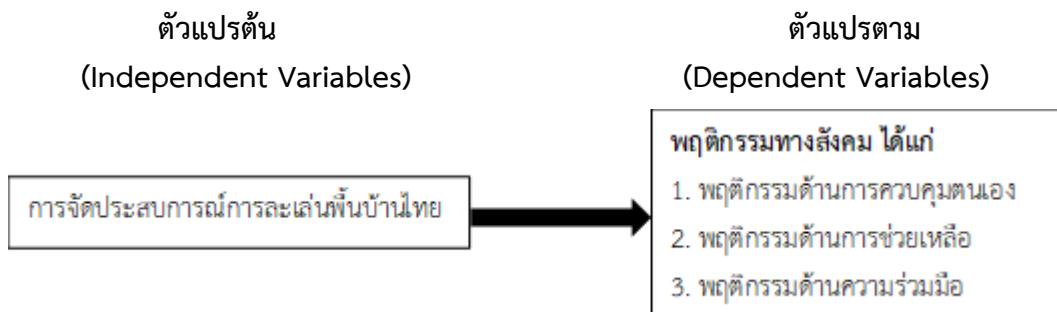
พฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก เนื่องจากใน
 ปัจจุบันเด็กสามารถเข้าถึงเทคโนโลยีและสื่อออนไลน์ต่างๆ ได้ง่ายมากขึ้น ไม่มาจะมาจาก
 โทรศัพท์มือถือ จากแท็บเล็ต จึงทำให้พฤติกรรมทางด้านสังคมของเด็กเปลี่ยนแปลงไป เมื่อมา
 โรงเรียนเด็กจึงเข้ากับเพื่อนได้ยาก ขาดการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เด็กบางรายอาจเลียนแบบสื่อที่
 ได้รับชมรบฟง หรือผู้ปกครองอาจตามใจเด็กมากเกินไปจึงทำให้เด็กเกิดการขาดการควบคุมตนเอง
 และจะทำให้เข้ากับเพื่อนได้ยาก สิ่งที่กำลังมาอาจทำให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมทางด้านสังคม
 ของเด็กปฐมวัย ครูควรส่งเสริมพฤติกรรมทางสังคมให้เด็กได้มีพฤติกรรมทางด้านสังคมพัฒนาไป
 ในทางที่ดีขึ้น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการร่วมมือร่วมใจ การช่วยเหลือ หรือการควบคุมตนเอง โดยมีวิธีการ
 ส่งเสริมที่หลากหลาย เช่น การจัดการละเล่นไทยให้เด็กได้ทำกิจกรรมร่วมกัน ช่วยเหลือกัน
 สอดคล้องกับ ปาจารย์ บุตรกนิรี (2557) กล่าวว่า การละเล่นไทยช่วยบริหารร่างกายให้แข็งแรง
 สมบูรณ์ ในขณะที่แสดงการละเล่นร่างกายได้เคลื่อนไหว การละเล่นบางอย่างได้มีการออกแรง
 แข่งขันกันด้วย จึงทำให้ผู้เล่นได้บริหารร่างกาย ได้ออกกำลังกายไปด้วยซึ่งจะทำให้ร่างกายสมบูรณ์
 แข็งแรง มีสุขภาพอนามัยดี มีอำนาจต้านทานโรค การละเล่นไทยเป็นการส่งเสริมให้เกิดความ
 สามัคคีในหมู่คณะ การละเล่นพื้นบ้านแทบทุกอย่างจะมีคนเล่นคราวละหลาย ๆ คนจะช่วยฝึกใน
 เรื่องการช่วยเหลือและการร่วมมือในการเล่นการละเล่นไทย นอกจากนี้ยังมีผู้เข้าชมและสนับสนุน
 การแสดงการละเล่นด้วย บุคคลเหล่านี้จะร่วมกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งทำให้ได้มีส่วนร่วมในการ
 แข่งขัน การแสดงหรือร่วมสนุกสนานกับกลุ่มคนเหล่านั้น เมื่อได้ร่วมแสดงกิจกรรมกัน ก็จะเกิดความ
 รักใคร่กลมเกลียวกัน เกิดความคุ้นเคยเป็นกันเอง ย่อมก่อให้เกิดความรักใคร่สามัคคีในหมู่คณะ
 การละเล่นไทยยังฝึกให้เป็นผู้มีน้ำใจ เป็นนักสู้ กล้าหาญ มีน้ำใจนักกีฬา การละเล่นบางอย่างย่อมจะ
 มีการต่อสู้และแข่งขันกันระหว่างบุคคลต่อบุคคลหรือหมู่คณะ ซึ่งต้องอาศัยความสามารถทางด้าน
 กำลังกายและกำลังใจ ผู้ใดได้แข่งขันบ่อย ๆ ย่อมทำให้ร่างกายและจิตใจกล้าแข็ง พร้อมทั้งจะเผชิญ
 กับปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ เป็นการฝึกคนให้รู้จักต่อสู้ กล้าหาญ ทั้งเป็นการอบรมให้เป็นผู้มีน้ำใจ
 เป็นนักกีฬา รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย เป็นต้น นับเป็นการสร้างเสริมนิสัยที่ดีแก่ผู้แสดงการเล่น และ
 การละเล่นไทยยังช่วยในเรื่องการควบคุมตนเอง ช่วยสร้างประสบการณ์ชีวิต นำไปใช้ใน
 ชีวิตประจำวัน การละเล่นของเด็กบางอย่างเป็นการละเล่นที่เลียนแบบผู้ใหญ่ ทำให้เด็กมีจินตนาการ
 และได้ฝึกปฏิบัติจริงตามผู้ใหญ่ เป็นการฝึกปฏิภาณไหวพริบ ช่วยให้เกิดความรอบรู้บ้างอย่าง เป็น

การส่งเสริมประสบการณ์ชีวิต โดยครูอาจารย์อาจนำไปใช้ประกอบการเรียนการสอนในโรงเรียน และผลที่ได้จากการแสดงการเล่นอาจนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน ต่อไปได้ด้วย

จากสภาพปัญหาและความสำคัญที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีแนวคิดที่จะศึกษาการจัดประสบการณ์การเล่นพื้นบ้านไทยเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัย เพื่อให้เกิดการพัฒนาการทางด้านการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มขึ้น เพื่อส่งเสริมให้เด็กได้เรียนรู้พฤติกรรมด้านความร่วมมือ ด้านการช่วยเหลือ และด้านการควบคุมตนเองในการทำกิจกรรม อีกทั้งยังช่วยให้เด็กปฐมวัยมีความเพลิดเพลินกับการเล่นอย่างเป็นอิสระ และจะช่วยปลูกฝังให้เด็กได้ตระหนักและเห็นคุณค่า ความสำคัญของการเล่นไทยที่เป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ เกิดการเรียนรู้และมีพฤติกรรมทางสังคมที่พึงประสงค์ มีความร่วมมือ การช่วยเหลือ และด้านการควบคุมตนเองเพื่อการใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

กรอบแนวคิดในการวิจัย (Conceptual Framework)

การวิจัยเรื่อง การจัดประสบการณ์การเล่นพื้นบ้านไทยเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมทางสังคมสำหรับเด็กปฐมวัย โดยจากการทบทวนตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งผู้วิจัยนำมากำหนดเป็นกรอบแนวคิดการวิจัย ดังแสดงในแผนภาพที่ 1

แผนภาพที่1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย (Research Objective)

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดประสบการณ์การเล่นพื้นบ้านไทย
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยโดยจำแนกเป็นรายด้าน

วิธีดำเนินการวิจัย (Research Methods)

1. รูปแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยออกแบบกึ่งทดลอง (Quasi - Experimental Research) เกี่ยวกับการจัดประสบการณ์การเล่นพื้นบ้านไทยเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมทางสังคมสำหรับเด็ก

ปฐมวัย ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการใช้แบบแผนการทดลองแบบกลุ่มเดียวที่มีการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง (One Group Pretest - Posttest Design) (Fitz-Gibbon, 1987)

2. กลุ่มเป้าหมาย

2.1 ประชากร ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็น เด็กปฐมวัยชาย-หญิง อายุ 5-6 ปี จำนวน 54 คน กำลังศึกษาในระดับชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ อำเภอ คลองหลวง จังหวัด ปทุมธานี

2.2 กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็น เด็กปฐมวัยชาย-หญิง อายุ 5-6 ปี จำนวน 24 คน กำลังศึกษาในระดับชั้นอนุบาลปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์ อำเภอ คลองหลวง จังหวัด ปทุมธานี ซึ่งได้มาโดยวิธีเลือกแบบสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) โดยเลือก 1 ห้องเรียน จาก 2 ห้องเรียน จำนวน 24 คน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แผนการจัดประสบการณ์การเล่นพื้นบ้านไทย และแบบสังเกตพฤติกรรมทางสังคมสำหรับเด็กปฐมวัย มีรายละเอียด ดังนี้

3.1 แผนการจัดประสบการณ์การเล่นไทย

แผนการจัดประสบการณ์การเล่นพื้นบ้านไทย จำนวน 30 แผน ได้รับการตรวจสอบความสอดคล้องของเนื้อหาและความเหมาะสมจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน โดยใช้เกณฑ์พิจารณาของผู้เชี่ยวชาญมีคุณภาพสามารถใช้ได้จริง พบว่า แผนการจัดประสบการณ์การเล่นไทย ได้ค่าดัชนีความสอดคล้องของเนื้อหาและความเหมาะสมอยู่ที่ 0.67 - 1.00 แสดงว่ามีความเหมาะสมอยู่ในเกณฑ์ที่มีคุณภาพในการไปใช้

3.2 แบบสังเกตพฤติกรรมทางสังคมสำหรับเด็กปฐมวัย

แบบสังเกตพฤติกรรมทางสังคมสำหรับเด็กปฐมวัย มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ 3 ตัวเลือก จำนวน 12 ข้อ ข้อละ 2 คะแนน รวมทั้งหมด 24 คะแนน ได้รับการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) จากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน พบว่า ข้อรายการมีค่า IOC ระหว่าง .60 - 1.00 ซึ่งแสดงว่ามีความตรงเชิงเนื้อหาผ่านเกณฑ์ที่กำหนดทุกข้อ จากนั้นผู้วิจัยนำแบบสังเกตฯ ไปทดลองนำร่องกับเด็กอนุบาลมีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยและครูปฐมวัย จำนวน 2 คน ร่วมกันใช้แบบสังเกตฯ เพื่อหาคุณภาพด้านความเชื่อมั่น โดยใช้วิธีของคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (Kuder - Richardson) จากสูตร KR-20 (ล้วน สายยศ; และอังคณา สายยศ. 2538: 197 -198) จำนวน 24 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่น .87

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยมีกระบวนการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีรายละเอียด ดังนี้

4.1 ผู้วิจัยประสานกับผู้บริหารโรงเรียนเพื่อดำเนินการวิจัยโดยกำหนดระยะเวลาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 และดำเนินการตามแผนที่วางไว้ โดยวัดพฤติกรรมทางสังคมก่อนการจัดประสบการณ์การเล่นพื้นบ้านไทย มาดำเนินการเก็บข้อมูลก่อนการทดลอง (Pretest) กับ

กลุ่มตัวอย่างเป็นรายบุคคล โดยใช้เวลา 1 สัปดาห์ จากนั้นดำเนินการทดลองโดยใช้แผนการจัดประสบการณ์การเล่นพื้นบ้านไทย เป็นระยะเวลาเวลา 10 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน ได้แก่ วันจันทร์ วันพุธ และวันศุกร์ ในช่วงกิจกรรมกลางแจ้ง เวลา 10.30 - 11.30 น. ระหว่างเดือนมกราคม ถึง เดือนมีนาคม พ.ศ. 2564 โดยผู้วิจัยเป็นผู้จัดกิจกรรมด้วยตนเอง

4.2 การเก็บข้อมูลหลังการทดลอง (Posttest) กับกลุ่มตัวอย่างเป็นรายบุคคล โดยใช้เวลา 1 สัปดาห์ หลังจากก้นนำคะแนนจากแบบสังเกตพฤติกรรมทางสังคมสำหรับเด็กปฐมวัยมาตรวจสอบความสมบูรณ์และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

5. การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัย

5.1 วิเคราะห์การเปรียบเทียบคะแนนเอ็กเช็กคิวทีฟฟังก์ชันสีกกลุ่มทักษะปฏิบัติของเด็กอนุบาลก่อนและหลังการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ตามแนวคิดโฮสโคป โดยนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) แล้วนำค่าเฉลี่ยคะแนนเอ็ก เช็กคิวทีฟฟังก์ชันสีกกลุ่มทักษะปฏิบัติสำหรับเด็กอนุบาลมาเปรียบเทียบโดยการทดสอบค่าที(t-test Dependent Samples) เพื่อตรวจสอบว่าการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ตามแนวคิดโฮสโคปส่งผลให้เด็กอนุบาลมีคะแนนเอ็กเช็กคิวทีฟฟังก์ชันสีกกลุ่มทักษะปฏิบัติสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองหรือไม่ และเสนอข้อมูลในรูปแบบตารางประกอบความเรียง (ตอบวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1)

5.2 วิเคราะห์เปรียบเทียบเอ็กเช็กคิวทีฟฟังก์ชันสีกกลุ่มทักษะปฏิบัติของเด็กอนุบาลที่ได้รับการจัดกิจกรรมศิลปะสร้างสรรค์ตามแนวคิดโฮสโคป เทียบเกณฑ์ร้อยละ 70 ด้วยการวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และทำการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติทดสอบ 7 ที่แบบหนึ่งกลุ่ม (One Samples t-test) และเสนอข้อมูลในรูปแบบตารางประกอบความเรียง (ตอบวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 2)

ผลการวิจัย (Research Results)

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเรื่อง ผลการจัดประสบการณ์การเล่นพื้นบ้านไทยเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมทางสังคมสำหรับเด็กปฐมวัย โดยมีผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ ดังนี้

ตารางที่ 1 ผลของพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดประสบการณ์การเล่นพื้นบ้านไทย

พฤติกรรมทางสังคม	N	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	SD	t	P
ก่อนการจัดประสบการณ์	24	24	12.13	0.90	-60.22*	.00
หลังการจัดประสบการณ์	24	24	23.54	0.66		

*แตกต่างกันมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

จากตารางที่ 1 พบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นพื้นบ้านไทยมีพฤติกรรมทางสังคมหลังการจัดประสบการณ์การเล่นพื้นบ้านไทยสูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์การเล่นพื้นบ้านไทย แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยโดยแยกเป็นเป็นรายด้าน

พฤติกรรมทางสังคม	N	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	SD	t	p
1. ด้านความร่วมมือ						
ก่อนการทดลอง	24	8	4.13	0.61	-24.20*	.00
หลังการทดลอง	24	8	7.83	0.38		
2. ด้านการช่วยเหลือ						
ก่อนการทดลอง	24	8	4.08	0.65	-23.14*	.00
หลังการทดลอง	24	8	7.83	0.38		
3. ด้านการควบคุมตนเอง						
ก่อนการทดลอง	24	8	3.92	0.50	-31.07*	.00
หลังการทดลอง	24	8	7.88	0.34		

*แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

จากตารางที่ 2 พบว่า พฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัย หลังการจัดประสบการณ์ มีค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมทางสังคมสูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์ แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน โดยพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัยหลังการจัดประสบการณ์การเล่นพื้นบ้านไทย มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ พฤติกรรมทางสังคมด้านการควบคุมตนเอง ($\bar{X} = 7.88$) พฤติกรรมทางสังคมด้านการช่วยเหลือ ($\bar{X} = 7.83$) และ พฤติกรรมทางสังคมด้านความร่วมมือ ($\bar{X} = 7.83$) ตามลำดับ

อภิปรายผลการวิจัย (Research Discussion)

จากการวิจัยเรื่อง การจัดประสบการณ์การเล่นพื้นบ้านไทยเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัย ผู้วิจัยขอเสนอการอภิปราย ดังนี้

1. จากผลการวิจัย พบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นพื้นบ้านไทย มีพฤติกรรมทางสังคมหลังการจัดประสบการณ์สูงขึ้นกว่าก่อนการจัดประสบการณ์ แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากการจัดประสบการณ์การเล่นพื้นบ้านไทย เป็นการเล่นที่ส่งเสริมให้เด็กเกิดความรับผิดชอบในการเล่นร่วมกัน มีการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน รู้จักปฏิบัติตามข้อตกลงในการเล่น เกิดการเรียนรู้ในการเล่นร่วมกับผู้อื่น มีการยอมรับฟังความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของเพื่อน เด็กรู้จักควบคุมตนเองในการเล่น อดทน รอคอย และตรงต่อเวลาในการเล่น ซึ่งจะช่วยพัฒนาต่อไปในเรื่องของพฤติกรรมทางสังคม โดยมีการจัดประสบการณ์หมุนเวียนกันไป เด็กจะเกิดการเรียนรู้พฤติกรรมทางสังคมได้เต็มศักยภาพของตนเอง มีความสนุกสนานในการเล่นและไม่เครียดจึงทำให้เด็กแสดงพฤติกรรมทางสังคมออกมา เพราะเมื่อเด็กอยู่ในสภาพแวดล้อมที่คุ้นเคย เด็กจะเป็นตัวของตัวเองมากที่สุด และเด็กจะแสดงความสามารถที่

แท้จริงออกมา สอดคล้องกับ งานวิจัยของบุญเรือน ดวงศรีแก้ว และบุญญิตี ชำนาญกิจ (2558) ที่กล่าวว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์โดยใช้กิจกรรมการเล่นของเด็กไทยที่มีต่อพฤติกรรมทางสังคมหลังได้รับการจัดประสบการณ์สูงกว่าก่อนได้รับการจัดประสบการณ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้ ทิพวรรณ คันธา (2540 อ้างถึงใน สุชาติา วัฒนไย, 2557) ได้กล่าวถึงคุณค่าของการเล่นพื้นบ้านว่า เป็นการเล่นที่สามารถส่งเสริมกล้ามเนื้อส่วนต่าง ๆ ของร่างกายได้เป็นอย่างดี เพราะผู้เล่นได้เคลื่อนไหว ได้ออกกำลังกาย รู้จักเคารพกติกา ในการเล่น รู้จักการรอคอย มีความอดทน รู้แพ้รู้ชนะและให้อภัย ช่วยสร้างเสริมความสามัคคีในหมู่คณะ ตลอดจนผู้เล่นได้รับความสนุกสนาน อีกทั้งยังเป็นการอนุรักษ์วัฒนธรรมพื้นบ้านให้คงอยู่

2. จากผลการวิจัย พบว่า หลังการทดลอง เด็กปฐมวัยมีพฤติกรรมทางสังคมในภาพรวมมีค่าคะแนนสูงกว่าก่อนการทดลอง เมื่อจำแนกเป็นรายด้าน พบว่า พฤติกรรมทางสังคมด้านการควบคุมตนเองสูงที่สุด มีค่าเฉลี่ย 7.88 รองลงมา พฤติกรรมทางสังคมด้านความร่วมมือ และพฤติกรรมทางสังคมด้านการช่วยเหลือ มีค่าเฉลี่ย 7.83 แสดงให้เห็นว่าการจัดประสบการณ์การเล่นพื้นบ้านไทยส่งผลทำให้เด็กมีพฤติกรรมทางสังคมในเรื่องของการปฏิบัติตามข้อตกลง การทำกิจกรรมร่วมกันเป็นกลุ่ม การทำหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายด้วยความเต็มใจ และยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น สอดคล้องกับ ผอบ โปะชะเกษม (2522 อ้างถึงใน ปาจริย์ บุตรกสินี, 2557) ด้านสังคมการเล่นพื้นบ้านไทยส่วนใหญ่จะเป็นการเล่นเป็นกลุ่ม ซึ่งจะช่วยให้เด็กเรียนรู้ถึงความสามัคคี ฝึกการเป็นผู้นำผู้ตาม ฝึกการยอมรับข้อตกลง และเคารพกฎกติกาในการเล่น รวมทั้งฝึกความมั่นใจ การรู้แพ้ รู้ชนะ รู้ภัย ร่วมมือร่วมใจกัน การช่วยเหลือ การพูดหรือแนะนำวิธีการหรือลงมือปฏิบัติกิจกรรมให้แก่เพื่อน การช่วยกันเก็บของหรืออุปกรณ์เมื่อเลิกใช้ และการช่วยเตรียมอุปกรณ์ต่างๆในการทำกิจกรรม มีผลทำให้พฤติกรรมด้านการช่วยเหลือของเด็กปฐมวัย สอดคล้องกับ ปาจริย์ บุตรกสินี (2557) กล่าวว่า การเล่นไทย ฝึกให้เป็นผู้มีน้ำใจ เป็นนักสู้ กล้าหาญ มีน้ำใจนักกีฬา ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน การเล่นบางอย่างย่อมจะมีการต่อสู้และแข่งขันกันระหว่างบุคคลต่อบุคคลหรือหมู่คณะ ซึ่งต้องอาศัยความสามารถทางด้านกำลังกายและกำลังใจ ผู้ใดได้แข่งขันบ่อย ๆ ย่อมทำให้ร่างกายและจิตใจกล้าแข็ง พร้อมทั้งจะเผชิญกับปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ

ข้อเสนอแนะการวิจัย (Research Suggestions)

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 ผู้วิจัยควรเลือกกิจกรรมที่ง่ายและเหมาะสมกับพัฒนาการและความสามารถของเด็ก

1.2 การจัดกิจกรรมใช้เวลา 8 สัปดาห์ ค่อนข้างนานเกินไป อาจทำให้เด็กเกิดความเบื่อหน่ายควรหาสิ่งกระตุ้น เช่น เปลี่ยนสถานที่ ให้การเสริมแรงกับเด็ก เป็นต้น

1.3 ควรนำแนวทางการจัดกิจกรรมการเล่นพื้นบ้านไทยประยุกต์ใช้ร่วมกับแผนการจัดประสบการณ์ระดับปฐมวัยแบบปกติเพื่อให้การจัดกิจกรรมมีความน่าสนใจมากขึ้น

1.4 ในการจัดประสบการณ์การเล่นพื้นบ้านไทย ในเรื่องเวลาสามารถที่จะยืดหยุ่นให้เหมาะสมกับความต้องการและความสนใจของเด็ก

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางสังคมในด้านอื่นๆ ที่นอกเหนือจากพฤติกรรมด้านความร่วมมือ การช่วยเหลือและการควบคุมตนเอง เช่น การเป็นผู้นำ กาแบ่งปัน

2.2 ควรมีการจัดกิจกรรมการเล่นพื้นบ้านเพื่อพัฒนาความสามารถในด้านอื่น ๆ ของเด็กปฐมวัย เช่น พัฒนาการทางด้านอารมณ์ พัฒนาการทางด้านร่างกาย เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง (References)

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). *หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2551). *รูปแบบการเรียนรู้การสอนปฐมวัยศึกษา*. กรุงเทพฯ: มิตรสัมพันธ์กราฟฟิค.
- กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2551). *การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย*. กรุงเทพฯ: โชติสุขการพิมพ์.
- กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2550). *อัจฉริยภาพการศึกษาปฐมวัย*. กรุงเทพฯ: ศูนย์การพิมพ์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จิตรา ชนะกุล. (2539). *ความมีวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์กิจกรรมในวงกลมแบบกลุ่มย่อย*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จำลอง เงินดี. (2552). *จิตวิทยาสังคม*. กรุงเทพฯ: โอ.เอส.พรี้นติ้งเฮาส์.
- ณอมลย์ ราชภณธารักษ์. (2555). *มนุษย์กับวัฒนธรรม ใน มนุษย์กับสังคม: คณะกรรมการวิชา มนุษย์กับสังคม ศูนย์วิชาบูรณาการหมวดวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ดารณี ดิษยเดช. (2552). *เอกสารการสอนชุดวิชาการวัดและประเมินผลกลุ่มวิชาเตรียมประสบการณ์ หน่วยที่ 1-7*. นนทบุรี: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- นิชรา ชนะพาล. (2551). *ของเล่น*. *วารสารการศึกษาปฐมวัย*. 12(1), 6.
- ปาจริย์ บัตรกินรี. (2557). *การเล่นพื้นบ้านไทย*. กรุงเทพฯ: เอส.ออฟเซตกราฟฟิคดีไซน์.
- เยาวนุช ทานาม. (2557). *การพัฒนาแบบการจัดการเรียนรู้ PLAY เพื่อทักษะทางสังคมของเด็กปฐมวัย*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการศึกษาปฐมวัย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- รัตน์ะ บัวสนธิ์. (2551). *การประเมินวิจัยเชิงปริมาณ*. กรุงเทพฯ: ต้นอ้อ แกรมมี่.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2538). *เทคนิคการวิจัยการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- สุชาดา วัฒนโย. (2557). *การใช้กิจกรรมการเล่นพื้นบ้านอาเซียนเพื่อพัฒนาพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัย*. ปรินญานินพนธ์ สาขาวิทยาการทางการศึกษาและจัดการเรียนรู้ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อนุพันธ์ พูลเพิ่ม. (2551). *ผลการจัดกิจกรรมการเล่นพื้นบ้านของไทยที่มีต่อพฤติกรรมร่วมมือของเด็กปฐมวัย โรงเรียนพัทยารุโณทัย จังหวัดชลบุรี*. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- Orlick, T. D. (1979). Positive socialization via cooperative games. *Developmental Psychology*. 17(4), 426–429.